

Publicerad 2020-10-26 07:16 av DominiQueen

En skrivuppgift via SkrivarSidans skrivgrupp på Facebook.

MISSFÖRSTÅND - Hjälten

TEMA: #MISSFÖRSTÅND FORM: #DIALOG

#HJÄLTEN

Hon satt ensam vid ett bord där över de åldrade gråa gatstenarna.

Morgonsolen lyste försiktigt över det lilla populära caféet, här i den gamla pittoreska delen av staden. Det doftade ljuvligt av kanel från bakverkstan. Rosorna ringlade sig högt längs med den gråa stenvägen. Det röda lyste som leende solkyssta munnar i det gröna väldiga bladverket.

Hon andades in den underbara atmosfären och tittade drömskt ner över staden som precis höll på att vakna. Vid parkbänken vid dammen i syrenlunden, vaggas barnvagnar. Små butiker som slår upp sina dörrar. Lådor som bars ut. Ivriga klackar som far över kullerstenarna. Några måsar segelflyger och sjunger upp sig.

Hon hade fått ett återbud och njöt av den oväntade lediga stunden. Ingen klient, inga avtal. Inga krav. Bara sin kaffe och den goda dadelkakan med rårörda hallon i nyslungad honung. Tyst, lugnt och skönt. Frihet! Bara vara. Titta på folk. Andas. (mitt i en hektisk period, där våldet annars tyvärr ökade varje dag, och klienterna blev allt fler, det var mer än vad hon kunde hantera). Men nu var det hennes stund.

En gråsparv satt på en stolkant och hoppades på en liten munskbit.

En ung man, egentligen på väg till biblioteket, ser den unga kvinnan och han slås av att han tycker att hon ser så övergiven ut. En ensam kvinna i hans hemland kunde inte sitta så. Det var både opassande och kunde vara farligt. Hon kanske bara var aningslös?

Han ville komma till värn. Inte flirta eller försöka med något. Bara göra en insats. Fast, egentligen hade han mycket att stå i. Men en kvinna i nöd - gentlemannen i honom övertygade honom att göra det enda rätta: vara man.

Han går in och köper sig en mango-smoothies.. Så fräscht det ser ut, gult med apelsin och ingefära. Bättre än bibliotekets torra utbud om än lite dyr. Han känner sig uppmuntrad och belönad, än mer motiverad att ingripa.

Det måste ske diskret. Han vill ju inte förnärma kvinnan. Han vet allt för väl hur män kan vara. Besvärar kvinnor. Därför. Hon kan inte sitta så. Själv.

Hjälten, nu ska han ingripa. Han går, med sitt glas i handen, förbi några tomma bord, han går så … mycket lugnt fram till den unga kvinnan. Han ler mjukt och frågar:

- Får jag slå mig ner?

Hon tittar förvånat upp. ”det finns ju massor av plats och lediga bord?”

Hon svarar lite besvärat:

- Det går bra, jag är ändå strax färdig. väl medveten om att från hennes plats var utsikten den bästa. Hon ville inte vara egoistisk.
- Tack, säger han och drar ut en stol och sätter sig vid hennes bord. Han ser hur hon skyndar att äta upp den sista biten på kakan.

Hon vrider nästan omärkligt lite olustigt på sig. ”vad 17 att han måste sätta sig här. Min första morgon på café sedan förra sommaren; på semestern”.

Han känner sig osäker. Vet inte vad han ska säga. Hon verkar inte vilja bli räddad. Han frågar:

- Du kanske väntar in någon? Det är ju så härligt här ute nu.
- Nej inte alls jag har rast nu, svarar hon, lite väl snabbt. Forcerat. ”varför skulle han veta det” undrar hon, med dold irritation.
- Tack, men nu bör jag gå tillbaka till jobbet, tillägger hon och reser sig hastigt ur stolen. En lögn för hon hade över två timmar kvar innan nästa klient skulle komma, och allt var förberett på kontoret där hon var delägare och rådde över sin tid.

Han gapar lite guppyaktigt, uppriktigt förvånad. Ska hon gå nu? Hon behövde väl en man, ett förkläde vid sin sida?

- Får jag fråga vad Du jobbar med? försöker han, mest för att stilla sin nyfikenhet och medlidande.
- Jag jobbar med juridik och familjerätt, svarar hon avmätt. Jag brinner för att stötta utsatta kvinnor, tillade hon något uppläxande, och spänner ögonen i honom lite uppfodrande, men återhållet, egentligen knappt förnimbart och biter ihop munnen till ett streck. ”Om de bara kunde förstå, att vi kvinnor inte vill bli raggade på. I synnerhet inte på morgonen. Kan en inte få en lugn start?”

Han rycker till. Och svarar utan att tänka:

– Jag med.

Hon hade redan gått utom hörhåll då han tillägger lite konfunderad:

– Jag vill också … hjälpa kvinnor.

.
.

Victoria © DominiQue NVC Costa

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DominiQueen med Poeter.se id #52150 innehar upphovsrätten